Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ.

Τήν Πέμπτην, 16^{ην}/29^{ην} Νοεμβρίου 2012, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ εἰς τήν πόλιν Νεαπόλεως τῆς Σαμαρείας.

Ὡς γνωστόν, ὁ Ἀγιοταφίτης κληρικός Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλούμενος, καθηγούμενος τοῦ προσκυνήματος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ἐτελειώθη ὑπό ἀνοσίου χειρός μαρτυρικῶς παρά τό Φρέαρ τήν 16^{ην} /29^{ην} τοῦ μηνός Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1979. Τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀναγνωρίζον τόν ὁσιακόν του βίον καί τό μαρτυρικόν τέλος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλουμένου κατέταξεν αὐτόν εἰς τό ἑορτολόγιον αὐτοῦ διά Συνοδικῆς Πράξεως αὐτοῦ τό ἔτος 2009, ὁρίσαν ὡς ἡμέραν τελέσεως τῆς μνήμης αὐτοῦ τήν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ 16^{ην} /29^{ην} Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους.

Διά τήν τέλεσιν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου μετέβη εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Ἐνταῦθα προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὄρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας εἰς τόν ὑπεράνω τοῦ Φρέατος μεγαλοπρεπῆ Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος μετά τοῦ παρεκκλησίου καί τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου καί παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου τοῦ ἐκ τῆς Νεαπόλεως. Τόν Ναόν τοῦτον ἀνήγειρεν ὁ νῦν ἡγούμενος τοῦ Φρέατος Ἁγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν οἱ Ἱερώτατοι Μητροπολῖται Ναζαρέτ κ. Κυριακός καί Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Ἁγιοταφῖται Ἱερομόναχοι, Ἀραβόφωνοι ἱερεῖς ὁμόρων χωρίων τῆς Νεαπόλεως καί ἱεροδιάκονοι.

Εἰς τό Κοινωνικόν της θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἕπεται ἑλληνιστί:

«Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὡραιότερος, ὄντως καί παστάδος πάσης βασιλικῆς ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος Σου, ἡ πηγή τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως», ἀναφωνεῖ ὁ μελῳδός τῆς Ἐκκλησίας, διαδηλώνοντας οὕτω τό ἄπειρον αὐτοῦ θαυμασμόν διά τό αἰώνιον καί ζωηφόρον μνῆμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὄντως, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνῳδός, ἀποτελεῖ τήν πηγήν τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως, δηλαδή τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας.

Τήν πηγήν ταύτην, δηλονότι τόν τάφον τοῦ Χριστοῦ, ἔχει ἀναλάβει θεόθεν νά διακονῇ λατρευτικῶς καί λειτουργικῶς διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ἁγιοταφιτική ἡμῶν Ἀδελφότης. Ἡ διακονία δέ αὕτη εἶναι συνυφασμένη μέ τήν τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν καί τήν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί εὐαγγελιστῶν μαρτυρίαν ὅτι Ἰησοῦς ὁ ἐσταυρωμένος «οὐκ ἔστιν ὧδε, ἠγέρθη γάρ καθώς εἶπε. Δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος», (Ματθ. 28,6).

Τούς λόγους τούτους τοῦ ἀγγέλου ἐπαναλαμβάνει μεγαλοφώνως καί μετά παρρησίας ἡ τιμία τῶν Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων Ἀδελφότης διά τοῦ ἐν Χριστῷ μάρτυρος Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Φιλουμένου. Ὁ μακαριστός οὗτος ἅγιος Πατήρ, τοῦ ὁποίου τήν μνήμην τήν τριετῆ σήμερον ἑορτάζομεν ἀνεδείχθη μέλος ἐκλεκτόν τῆς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ἀλλά καί πνευματικός ὁδηγός τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Οὗτος συνευφραίνεται καί συναγάλλεται μετά τῶν Ἁγίων μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας «τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων πρωτοτόκων», (Ἑβρ. 12,23).

Κλῆρος καί λαός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἀλλά καί τῷ τόπῳ τῷ εὐλογηθέντι παρά τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατά τήν συνάντησιν Αὐτοῦ μετά τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος καί ἰσαποστόλου Φωτεινῆς, τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἵνα τιμήσωμεν τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Φιλουμένου. «Τιμή γάρ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος».

Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος οὗτος τόπος, πηγή ὤν ὕδατος φυσικοῦ ἀλλά καί ὕδατος ἀλλομένου, τουτέστιν πνευματικοῦ, ἀνέψυξεν ἑκατόμβας διψασμένων ἀνθρώπων σωματικῶς τε καί πνευματικῶς.

Τόν τόπον τοῦτον τοῦ ἁγιάσματος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ καί τῆς ἁγίας Σαμαρείτιδος γυναικός ἐφθόνησαν αἱ «ἀρχαί καί ἐξουσίαι τῶν κοσμοκρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», (Ἐφεσ. 6,12), ὡς κηρύσσει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὅμως ὁ φθόνος ὁ ὁποῖος γεννᾷ τόν φόνον ἀντί νά ἀπαλλοτριώσῃ τόν τόπον τοῦτον, ἐνεδυνάμωσε καί ἐπηύξησεν τήν ἁγιότητα αὐτοῦ διά τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκχύσεως τοῦ αἵματος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Φιλουμένου.

Ἡ Ἁγιοταφιτική Ἀδελφότης καυχᾶται ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς «τήν καύχησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ», (Ρωμ. 15,17). Καί τοῦτο, διότι τό ἐν Χριστῷ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου ἐπισφραγίζει τήν θεόθεν ἀποστολήν τῆς μαρτυρίας τῶν ἁγιασμάτων τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, (Ἐφεσ. 3,9).

Τοῦ σωτηριώδους τούτου μυστηρίου κήρυκες ἐγένοντο οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί, ὡς ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, τοῦ ὁποίου τήν ἱεράν μνήμην συνεορτάζει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί δή ἡ τῶν Ἱεροσολύμων μετά τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Φιλουμένου.

Ἡ εὐχαριστική καί ἑόρτιος αὕτη πανήγυρις πρός τιμήν τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ, ἀγαπητοί μου, νά ἀναλογισθῶμεν τήν ἐν τῷ κόσμῳ Χριστιανικήν ἡμῶν μαρτυρίαν. Ἡμῶν ὄντων, κατά τούς Κυριακούς λόγους, «τό ἅλας τῆς γῆς καί τό φῶς τοῦ κόσμου», (Ματθ. 5,13-14).

Τοῦ ἅλατος καί τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀνάγκην σήμερον ὁ κόσμος, ὅσον ποτέ ἄλλοτε. Καί τοῦτο διότι «οἱ υἱοί τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπέρ τούς υἱούς τοῦ φωτός εἰς τήν γενεάν τήν ἑαυτῶν εἰσί», (Λουκ. 16,8). Οἱ υἱοί λοιπόν τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ καλοῦνται εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἵνα μή μείνωσιν ἔξω τοῦ νυμφῶνος.

Ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, ἡ ἁγία μεγαλομάρτυς καί ἰσαπόστολος Φωτεινή καί ὁ ἅγιος ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής Ματθαῖος ἀλλά καί ὁ συμμάρτυς αὐτοῦ, Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος καί σύμπασα ἡ χορεία τῶν ἁγίων ἀνεδείχθησαν υἱοί τοῦ φωτός τῆς

Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἀνεδείχθησαν οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ζώσης ἐλπίδος τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τούς Ἁγίους τούτους μάρτυρας τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης καί τούς υἱούς τούτους τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ καί τήν Ἁγίαν θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ παρακαλέσωμεν, ἵνα ἱκετεύωσιν Χριστόν τόν θεόν ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ τῆς εἰρήνης τῆς περιοχῆς ἡμῶν καί σύμπαντος τοῦ κόσμου. Ἀμήν».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καθηγούμενος π. Ἰουστῖνος παρέθεσε νηστήσιμον ἑόρτιον τράπεζαν.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης νέος τις τῆς περιοχῆς ὀνόματι Χαλήλ Γανάμ, ἔχων ποητικήν κλίσιν καί ἐμπνευσμένος ὑπό Ρωμαιορθοδόξων πεποιθήσεων, προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον διά τοῦ κάτωθι ποιήματος: (ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον: https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2012/11/29/1666/)

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

httpv://youtu.be/wmKCrowOcGI

ngg_shortcode_0_placeholder